

2010 Weekendkamp (Dobberstam)

Deeze maondj zeen wae mit de Dobbersjtam weer vaor het ierst sinds 2008 op kamp gewaest. Hiej volgt un versjlaag van wie dit haaj kinne zeen...
Vanwege gebrek aan tied om te sjrieve, zitte wae dit verslaag der in sjtukke op.
Uiteraard hōbbe wae taege het eindj hiejvan auch un versjlaag van wiej het echt gegange haet. Veul laesplezeer!

Daag 1

Maonjdig zeen wae ierst inkaupe gaon doon. Uiteraardj haaje wae twiea kerre vol gereij neudig. En doa ging oos kampgeldj dan auch al bienao aan op.
Wae sjtapte rondj de middaag allemaol biej Marco achter oppe brommer, koppeljde dao de aanhenger achter en vloage op weag nao de Vogeze.
Wie wae hiej 's aoves aankwome, hōbbe wae de koepeltjes op gezat en kraope inne sloapzak. Mit slaopzek en al zoote wae nog ff gezellig biej ein kampveur mit lekker

frikandelle.

Wae ginge op tied slaope, want de volgende mōrge moste wae gans nao de kust laupe.

Daag 2

Wie wae 's mōrges op tied opsjtinge, haaj Joris de eier al klaor en sjapte wae vrolik de kereven oet. Neemes haet hiejbiej (wonjer baove wonjer) kepotte kneuk gekrege. Wiej wae, nao ein sjtevige wanjeling, inne verte het waater koste zeen waas het tied om te lunsje. Han ving sjnel eine haan en Vero grildje dae oppe bbq dae Niels effe in ein haaj gezat. Det sjmook natuurlijk super.
Einmaol biej de ziea aangekaome koste wae het natuurlijk neet laote dao in te duuke. Helaas waas het nao un uurke zjwōme toch weer tied omme kraom te pakke en teruuk te laupe. Wie wae 's aoves eindelijk weer in het hotel waore, hōbbe wae heerlijk gewoktj. Wae waore allemaol toch waal aanne hek, dus auch noe sleepe wae zoea in.

Daag 3

's Woonsdigs zeen wae de berg op gefietst. De ganse daag zeen wae bezig gewaest mit touwbrōgge, klōmme, apseile en mier van dae ongein. Auch zeen wae door grotte gekraope en wiej wae de gletsjer zaoge koste wae het neet laote te iesklōme.
Gelōkkig haaje wae de binnebenj van Marco ziene brommer mit gesjleipt. Gae sjapt natuurlijk auch det zonne gletsjer nogal glaad is, dus wae mit zen vieve op twie benj geklomme en zoea nao onger gesjeest. Of det effe hel ging!
Omdat wae oppe teruuk weg os krachte dus koste sjpaare waore wae weer fit wie ein hoentje(heunke) wie wae biej os tent aankwaome.
Wae besjaote toen om toch nog efkes lekker te gaon sjtappe.

Daag 4

Het zōnke brandje os om zeve oer de tent weer oet. Dees hōbbe wae toen mer sjnel ingepakt, veurdet wae allein mer ein huipke as mit teruuk hoofde te bringe. De letste daag van os kamp waas helaas weer aangebraoke en wae wolle dit toch ein bietje saag kamp waal spektakulaer aafslote. Veur het ierste stuk vanne reis bonje wae de skies onger de brommer van Marco en zoea zeen wae mit aanheger en eederein de berg oet gekomme. Dao onger aanne berg, stong het spek os op te wachte biej ein waegrestorantj. Wiej os buukskes weer tunke-rondj waore koste wae ein stuk vanne roete

rollendj aaflicge.

Wae roldje zoea hel det wae ierder es verwachtj het bördje Häör raaktje.

Het waas weer ein gewelijg kamp!

Wiltj gae toch ein verslaag hoe van det gae dinktj "Dit kos waal es waar zeen..." klik den [hie](#).

2010 Weekendkamp (Dobberstam) 2

Verslag weekendkamp Dobberstam 19, 20, 21 maart 2010

Voorwoord

Nog maar "net" bijgekomen van het weekendkamp begin ik te schrijven aan dit verslag.

Nou Ja...net bijgekomen? Ik heb er zeven weken voor nodig gehad om aan dit verslag te beginnen! Mijn goede geheugen heeft mij geholpen en in de rest van dit verslag staan dus alleen maar waarheden. *

Vrijdag 19 maart

Om 19.00 u verzamelen wij (Han, Niels, Marco, Vero en ik) bij Vero Thuis. Iedereen heeft meegenomen wat door de organisatie (Vero en Han) was geadviseerd mee te nemen: slaapzak, ev. een kussen, het nodige voor de persoonlijke hygiëne, regenkleding, goed schoeisel, goede zin in een plastic zakje en een sjnapper. Om dit allemaal mee te krijgen naar onze bestemming heeft Niels bij Henk een auto geregeld: Een paarse Chrysler Voyager met zeven zitplaatsen en genoeg bagage ruimte. Gepakt en gezakt zijn we om 19.30u vertrokken naar Kijkduin (vlak bij Den Haag). Het is rustig op de weg maar bij het eerste buitje merken wij dat de ruitenwisser aan de bestuurderskant niet goed werkt. Niels verwisseld deze met de ruitenwisser aan de bijrijderkant en verbuigt de niet goed werkende met wat nuttig geweld zodat ook Han tijdens een bui ziet waar het navigatie systeem hem naartoe brengt. Ter hoogte van Rotterdam worden we vergezeld van een uilachtig geluid...ooooohhhhhooohh... Zou de achterklep niet goed dicht zitten of komt het geluid van mij? Angstvallig wordt de rest van de rit de achterklep en achterbank in de gaten gehouden. De achterklep noch ik vertonen verdere mankementen en de rest van de reis loopt nog voorspoedig.

Omstreeks 21.30 u arriveren wij in vakantiepark Kijkduin. Marco kent de weg al in dit park want hij kwam hier vroeger al met zijn familie. Na even zoeken vinden wij onze stacaravan, ofwel verder te noemen container. Met behulp van een pasje dat Han per post heeft gekregen krijgen wij zonder te forceren de deur open. Eenmaal binnen zien wij een ruimte met een lange hoekbank waaraan ook de eettafel staat, een keukentje, wat stoelen en een TV. In deze ruimte zitten nog 6 deuren. 1 de badkamer, 2 een slaapkamer met een tweepersoons bed, 3 een kast met daarin de magnetron, 4 een inloopkast, 5 nog een inloopkast, 6 een dubbele deur naar het balkon. Ik zet mijn tas direct op het tweepersoons bed en Han, Niels, Marco en Vero vinden nog vier bedden in de twee inloopkasten. Deze kasten zijn blijkbaar toch de 2e en 3e slaapkamer.

Als iedereen is geïnstalleerd en de koelkast is volgeladen genieten wij van wat toastjes met smeersels van "Alles onder een dak". De saté salade is favoriet, gevolgd door de beenham salade en de gyros salade. Deze laatste valt eigenlijk alleen bij Niels in de smaak. Na deze smaak explosies besluiten wij de regen te trotseren en op verkenning te gaan. Na een paar minuten lopen over het park komen we bij het centrale gebouw met terras, pizzeria, zwembad en winkeltje. In de pizzeria brand nog een vuurtje en aangezien het ongeveer 23.00u is krijgen wij spontaan zin in pizza. Maar helaas, een

vriendelijke jongen komt ons vertellen dat ze gesloten zijn. - Eigenlijk heeft hij geen zin ons binnen te laten omdat hij nog maar alleen met die leuke serveerster aanwezig in het restaurant.- Teleurgesteld lopen wij nog wat rond te kijken. Het enige etablissement wat nog open verlicht is in het park is het toilet gebouw behorende bij het campinggedeelte van het park.

Terug in onze caravan gaan Niels, Vero, Han en Marco een spelletje Scotland Yard spelen. Ikzelf besluit niet mee te doen. Ik voel me te belabberd om een spelletje te spelen. Dit is erg uitzonderlijk en hoop dit niet meer mee te maken. Ik ga naar bed in de hoop dat ik me morgen beter voel.

Zaterdag 20 maart

Deze nacht wordt ik een aantal keer wakker en hoor ik uit het huiskamergedeelte van de container dat het spel nog in volle gang is. Er wordt met elkaar overlegd; codes, straatnamen en vervoermiddelen worden uitgewisseld. Half slapend herinner ik mij dat het zeker 20 jaar geleden is dat ik dit spel voor het eerst en laatst gespeeld heb. Mijn nacht verloopt verder rustig. Als ik 's morgens opsta en Vero op de bank aantref vertelt ze dat haar nacht veel minder rustig was. Marco, die bij Vero op de kamer ligt, is namelijk niet zo'n rustige slaper, hij heeft last van ronchopathie (snurken).

Even later zijn Niels, Han en Marco ook in het land van de levende gearriveerd. We ontbijten samen. Niels bakt een eitje voor iedereen die dat wil. Ze zien er voortreffelijk uit maar toch sla ik deze ronde over. Mijn maag is nog niet helemaal wat het zijn moet en laat het bij een boterham met hagelslag. Na het ontbijt ruimen we samen op en zien door de ramen van de container dat we niet de enige in dit vakantiepark zijn. Bij een inspectie van de auto ontdekt Niels een briefje van de beveiliging waarop staat dat de auto niet op het gras mag staan maar alleen op de aangewezen parkeerplaatsen. Niels verplaatst de auto om te voorkomen dat deze wordt weggesleept.

We besluiten vandaag naar de binnenstad van Den Haag te gaan. Niet lopend of met de auto maar met de step! Han en Vero hebben in de voorbereiding een verhuurder gevonden in Scheveningen. Na een telefoontje van Han om te checken of er steps beschikbaar zijn rijden we richting Scheveningen, we zoeken een parkeerplaats, betalen voor een paar uur en lopen verder naar de verhuurder. De verhuurder is een "skatewinkel" en verhuurd de steps van de fietsen zaak aan de andere kant van de straat. Na een kwartier heeft iedereen een mooie gele step met een handig mandje voorop. We vragen de fietsenmaker nog de weg naar het binnenhof en hij wijst ons met een Haags accent de goede richting.

Via de Scheveningseweg stappen we richting het Binnenhof. Deze weg loopt door een stukje bos en is een klein beetje heuvelachtig. Met de step merk je dit meteen en ik zweet van de inspanning. Heb ik geen conditie of heb ik gewoon teveel jassen aan. De wind geeft wat verkoeling en af en toe komt er een zonnestraal door het wolkenpak zodat we het weer warm krijgen. Typisch jas-aan-jas-uit weer. Naarmate we het centrum van Den Haag naderen komen er steeds minder zonnestralen en wordt het wolkenpak steeds dikker. We passeren nog het vredespaleis en paleis Noordeinde. Nadat we een in een winkelstraat het winkelend publiek omver hebben gestept arriveren wij op het Binnenhof. Na een paar rondjes over het pleintje ploffen we neer op een bankje. In de zachte regen genieten wij van een frisse appel. Misschien een leuk idee om wat meer van het Binnenhof te bezichtigen. Han vindt ergens onder aan een trapje in een nis aan de buitenzijde van de ridderzaal een deurtje met daarop een klokje dat wijst dat er om 14.10u een rondleiding is. We hebben dus nog wat tijd om door te stappen en dan de rondleiding te doen. Maar dan zullen wij de steps onbeheerd achter moeten laten. Dit doen we liever niet en besluiten de steps eerst terug te brengen en met de auto terug te komen. Omdat het wat harder begint te regen en we koud en dorstig zijn drinken we op een overdekt terras eerst wat warme chocomel, thee of koffie. De tijd begint te dringen en we stappen snel via dezelfde weg terug naar Scheveningen.

De steps leveren we weer in bij de fietsenzaak en terwijl Marco, Vero en Niels de auto gaan halen en Han bij de skatewinkel gaat afrekenen wacht ik buiten tot Niels ons oppikt. Niels rijdt ons op vakkundige wijze naar het centrum van Den Haag alwaar we in een parkeergarage vlakbij het Binnenhof parkeren. Het deurtje onder aan het trapje brengt ons naar een ruimte onder de ridderzaal. Hier wachten we samen met een zestigtal anderen op het begin van de rondleiding. We hebben nog geen tijd gehad om te eten en Niels en Han halen voor ons allen een Big Mac. Snel moeten wij deze

wegschrokken omdat er tijdens de rondleiding niet gegeten mag worden. Helaas is dat met mijn maag van dit moment niet mogelijk en moet ik de rest toch stiekem op eten tijdens de introductie film. De film geeft uitleg over ons regeringssysteem en de geschiedenis hiervan. Niet bepaald flitsend of van deze tijd, maar nog van voor Balkendenende I toen ministers nog op de fiets naar hun werk gingen.

Na de Film lopen wij naar de ridderzaal waar wij een uitleg krijgen over de diverse wandkleden, de troonrede en een stukje geschiedenis van de ridderzaal. We horen dat de koningin tussen de troonrede en de rit in de gouden koets zich altijd even terugtrekt in een ruimte in de hoek van de zaal waar wij naar boven zijn gekomen. De gids denkt dat zij daar dan even gaat toiletteren. Ik durf niet te vragen of ik me daar even mag verlossen van mijn maag probleem en moet dit maar even uitstellen. We lopen weer via dezelfde weg terug naar de kelder en dan naar buiten richting het gebouw waar de tweede kamer zich bevindt. Hierbinnen aangekomen moet iedereen door een metaal detector en worden alle tassen gescand. De gids vertelt dat de beveiliging de afgelopen jaren sterk is toegenomen. We komen er achter dat die beveiliging nog steeds niet zo goed is. We komen namelijk na de controle weer in dezelfde ruimte terug. Nu we worden door de gids met zijn pasje door de volgende deur geleid. Makkelijk te omzeilen dus als je iemand kent met een pasje.

Het duurt even voordat de rondleiding verder gaat en in de tussentijd drinken we wat uit de automaat. Ik ga nog even naar de plee... maar helaas... niets. De hal waar wij wachten is de scheiding tussen de oude tweede kamer en de nieuwe. Rechts zijn alle ruimtes van het oude gedeelte en links en naar voren kijkend zie het nieuwe gedeelte. In de hal zijn veel kunstwerken te zien die natuurlijk allemaal gesubsidieerd van onze belastingcenten. Als iedereen gecontroleerd gaan we via een lange roltrap omhoog en via een deur krijgen we toegang tot de publieke tribune van de tweede kamer. We nemen allemaal plaats en de gids legt in het kort uit hoe vergaderingen en stemmingen hier normaliter verlopen. Ook wijst hij ons waar de verschillende fracties zitten. Dan mag iedereen vragen stellen. Na een paar korte vragen begint een vrouw van rond de 25 jaar lastige vragen te stellen waarin haar mening duidelijk naar voren komt. De gids kan of wil niet alle vragen beantwoorden maar de vrouw blijft maar doorzeuren. Haar vriend, die haar voortdurend bemoedigend over de knie strijkt, begint nu te knippen om haar te laten stoppen. Maar na een smerig lachje geeft hij de moed al op. De gids breekt nu de rondleiding af om de rest van de groep te bevrijden van een negatief einde aan deze rondleiding. De Gids wordt bedankt en wij gaan op eigen gelegenheid naar de uitgang. Buiten is het op dit moment aan het hozen. Gelukkig is de ingang van de parkeergarage dichtbij.

We verlaten het centrum van Den Haag nu voorgoed en gaan weer naar Scheveningen met het doel om te gaan midgetgolven. Na de auto geparkeerd te hebben verdwalen wij al snel in de wir war van het overdekte winkel centrum. Naast winkels zijn er vooral veel speel en gokhallen. We gaan nergens naar binnen en staan al gauw op de boulevard waar we zoeken naar het meest geschikte restaurant om vanavond te eten. De eerste zaak die ons wat lijkt lopen we binnen en we bestellen ons wat te drinken om vervolgens de menukaart te bestuderen. Helaas, niet iedereen vindt zijn perfecte maal we betalen voor het drinken en we vervolgen onze weg over de boulevard. We passeren een Japans restaurant waar Niels al ooit met zijn werk gegeten heeft. We zoeken niet meer verder en reserveren hier voor vanavond, wat betekent dat wij tot 20.00 u onbepert kunnen eten. Aangezien het pas 16.00 u is gaan we naar ons eerste doel: "De Glow in de Dark" midgetgolf baan. Voor iedereen is er een golfstick en een fluoricerend golfballetje. Even wennen aan het donker, alle felle kleuren en computerspelachtige muziek. Alle holes en aankleding zijn gebaseerd op het piraten thema. Als echte zeerovers bestormen wij de 18 holes. Marco blijkt een volleerd midget golfer en Niels houdt meer van de lange afstand kanonschoten. Een concurrerend schip zit ons op de hielen. Er zitten minder mensen op en het is dus sneller. In ruil tegen een paar dropjes laten wij ze passeren zodat wij weer rustig verder kunnen spelen. Uiteindelijk weet Marco met de minste slagen het laatste hole te bereiken en is daarmee de winnaar. De prijs is een eervolle vermelding in dit verslag... Marco proficiat!!

We varen nu door naar Japan en enteren daar de haven waar het Japanse restaurant zich bevindt. We worden vriendelijk ontvangen door een Japanse dame en we krijgen een klein tafeltje toegewezen. Al snel krijgen we de menukaart met daarop ongeveer 45 mini gerechtjes. Per ronde (het lijkt wel een spel) mag je maximaal 5 gerechten per persoon bestellen. Als iedereen zijn bordjes leeg heeft kan er opnieuw besteld worden. Dit gaat door tot acht uur of als niemand meer honger heeft. Voor ieder bordje wat vol blijft staan krijgen je een boete. Dit moesten in meer restaurants doen, dan wordt er ten minste niet zoveel eten weggegooid! Wie zal dit spel gaan winnen? De menu kaart bevat voor ieder wat wils. Van zoet tot zout, van mild tot zeer pittig, koud, warm, vis, vlees, groenten of ondefinieerbaar. In ieder geval genoeg wat ik nog nooit

gehad heb. Ik begin voorzichtig kruisjes te zetten bij gerechten die ik denk lekker te vinden en licht op mijn nog altijd kwetsbare maag vallen. We moeten met stokjes eten met het gevolg dat we niet snel kunnen eten en de honger dus niet snel verdwijnt. De tafel komt bomvol te staan en bijna alles wat ik heb gekozen smaakt prima. We wisselen ook uit en proeven met elkaar mee. Een goed concept als niet iedereen evenveel wil (of kan) eten.

Waar ik al bang voor was, al smaakt alles nog goed, wordt toch werkelijkheid. In buik is een chemische oorlog begonnen. Ik denk dat Noord Korea, Japan momenteel bestormt met bommen vol gifgas. De gifgassen belanden uiteindelijk in mijn mond... En na het toetje, wat ik oversla, ontdekt Marco dat mijn "aam" niet meer zo fris is. Ik kan er helaas niet zo veel aan doen. Ik hoop dat de rest er niet teveel last van zal hebben.

Als iedereen verzadigd is en Niels betaalt heeft verlaten we het restaurant. We begeven ons weer in het overdekte winkelcentrum en lopen een speelhal binnen. Marco en Niels nemen plaats in een Hummer en maken een klein ritje door het losse zand. Verder wordt er nog gearhockeyd. Ik zoek in de tussentijd naar een WC, maar helaas, die is gesloten. Als ik terugkom in de speelhal vertrekken we voor een tochtje noordwaarts op de boulevard. Hier is niet zoveel te doen, het regent en we kunnen niet overdekt lopen. Na nog een paar laatste boodschappen voor morgen in de avondwinkel (WC papier en eieren). Passeren we een bowlingcenter. Na even wikken en wegen besluiten we niet te gaan bowlen. Toch loop ik naar binnen op zoek na een toilet. Kan ik me hier verlossen?... Nee, alleen een gasexplosie die zeker weten een strike heeft veroorzaakt op de banen achter mij.

Genoeg gezeurd over mijn maag! We gaan na een dag rondneuzen, terug naar onze container in Kijkduin om plannen voor de avond te maken. Han en Niels zoeken naar waar iets te doen is en of wij er met het openbaar vervoer kunnen komen (en weer terug). Vero, Marco en ik spelen een spelletje Munchkin. Met het openbaar vervoer terugkomen in Kijkduin lijkt een probleem en onze grote held Niels zal toch nuchter blijven tot na de terugtocht in de auto. We gaan naar de beroemde bar: Crazy Piano's. Alweer in Scheveningen.

Nadat de auto in dezelfde garage als vanmiddag achter hebben gelaten lopen we over de boulevard naar de bar. De rij voor de ingang laat zien dat dit een populaire uitgaansgelegenheid is. Voor een tientje pp zijn we binnen en na een lange tocht door de drukke menigte vinden we een plaatsje op een balustrade achter het podium waar zich twee grote vleugels bevinden. Hier gebeurd van alles en verdomd goed ook. Verschillende zingende pianisten wisselen zich af en spelen hits van de jaren 70 tot nu. Rock nummers, slagers, R&B, Nederlandstalig meezingers en ballads passeren de revue. De pianisten worden begeleidt door twee wisselende drummers, een bijzonder goede saxofonist en soms wat additioneel percussie door artiesten die daar toevallig zin in hebben. Het bier en de spa rood smaken mij goed en de tijd vliegt voorbij. Van tijd tot tijd wordt er ook gedanst op de piano's. Voor dat we er erg in hebben is het 3 u 's nachts en stoppen de artiesten met spelen. Het is inmiddels al rustiger geworden en voordat iedereen de bar verlaat vertrekken ook wij terug naar onze container.

We kunnen niet meer met de auto op het park en moeten een parkeerplek voor de slagboom zoeken. Een aantal dikke auto's staan ook nog eens dubbel geparkeerd waardoor we nog verder weg moeten parkeren. Lopend gaan we naar de container waar ik direct mijn nest opzoek. De rest probeert nog samen met cola de fles whisky te nuttigen. Terwijl ik nog niet slaap of weer even wakker wordt kan ik mee genieten van alle verhalen die dikwijls tijdens dit soort avonden worden herhaald. De daden en uitspraken van diverse leden van scouting Horn en District Roermond worden bekritiseerd of bejubeld. Deze gesprekken zullen altijd zo blijven en met een gerust hart val ik in slaap.

Zondag 21 maart

Deze morgen voel ik me al een stuk beter. Om dit zo te houden sla ik met weemoed de door Niels en Han perfect gebakken eitjes met ham over en eet een boterham met hagelslag. Na het ontbijt pakken wij onze spullen en ruimen alles netjes op. Terwijl Niels de bus haalt zorgen wij dat we alles achterlaten zoals we het gevonden hebben. Samen met Niels erbij bekijken we nog wie er allemaal in de containers om ons heen hebben vertoeft. Tegenover ons worden door een jong stel zoveel lege bierkratten naar buiten gedragen en in de auto gezet dat we zeker weten dat zij nier alleen waren.

Iedereen heeft zijn zwemtas al gepakt want vandaag sluiten we het kamp af in het beroemdste zwembad van Nederland: Het Tikibad bij Duinrell. Na ongeveer drie kwartier rijden arriveren we bij het park Duinrell. Bij de entree van het park kopen we een parkeermunt en we vervolgen onze weg over het park richting het zwembad. Buiten het zwembad moeten we nog even in de rij staan voordat we naar binnen kunnen. Het is nu ongeveer 11 uur en we besluiten een ticket voor 3 uur te kopen. We moet er dan ook voor twee uur uit zijn. Aangezien de vele glijbanen besluit ik mijn bril niet mee te nemen in het zwembad. Ik zal dus iedereen goed in gaten moeten houden, want zonder bril iemand in deze drukte terug vinden is er lastig. Achtereenvolgens begaan wij de volgende glijbanen en attracties: Lazy River per opblaasband Met valse hoop op een snelle stroomversnelling maken we het voor elkaar maar lastig om op de band te blijven. Tyfoon, super snel! Met lange wachttijd. Cannon Ball, kort maar krachtig door een gat in de grond. Cycloon, een trechter glijbaan. De Pelikaanduik met vrije val sla ik over. Blits en flits, een dubbele waarbij je bij de een direct stijl naar beneden gaat en bij de ander na een paar meter onverwacht stijl naar beneden stort. Vanuit dezelfde trap gaat ook de Family Slide en de Super Slide. Ik neem Blits en ga daarna nog eens in de rij staan voor Flits... ze gaan echt vet hard. We sluiten af met Moonlight en starlight, hierbij ga je met z'n tweeën op een duo band door een donkere buis met af en toe een lichtje. Doordat je niet veel ziet is iedere bocht een verassing. We zijn inmiddels al 2 uur verder en we hebben nog geen 100 meter gezwommen. Alleen af en toe van de glijbaan naar de kant zwemmen. Het Tikibad is eigenlijk meer een pretpark dan een zwembad want 80 procent van de tijd sta je in de rij.

Van al dat glijden krijg je honger dus, tijd voor een hapje. Het is inmiddels 13.00 u en we lopen naar het La Place restaurant op de eerste etage. Tot onze verbijstering staat hier ook een rij. Na even rekenen komen we tot de conclusie dat als we hier eten we een uur verder zijn en dan al het zwembad uit moeten. We gaan dus hier niet eten maar ons omkleden en buiten het zwembad iets zoeken. 10 minuten later staan Vero, Han, Niels en ik bij de uitgang te wachten op Marco. Vreemd normaal is hij zo snel. Na 4 minuten lopen we toch maar naar buiten en daar staat Marco al op ons te wachten. Binnen is het te warm vindt hij. Gelijk heeft hij.

We lopen richting ingang van het park waar met z'n allen in de auto wegrijden. 200 meter verder weg stoppen we weer. We nemen hier plaats op het terras van een pannenkoeken restaurant en laten ons als afsluiting van de weekendkamp verwennen door de pannenkoekenbakker van Wassenaar. We krijgen een zeer uitgebreide menukaart en Niels vraagt al om wat stokbrood met kruidenboter. Terwijl we in het zonnetje genieten van het stokbrood bestuderen we het assortiment aan pannenkoeken. Op de laatste pagina staan de speciale pannenkoeken. Van deze pagina bestelt Vero de boeren pannenkoek, Marco de gyros pannenkoek, Niels en Han de V.O.C. pannenkoek en ik ga voor de iets lichtere pannenkoek met kersen.

Na bijna een half uur wachten (twee keer voor niets naar de WC geweest) komen daar 4 pannenkoeken. Eén V.O.C zijn ze vergeten! Geen ramp want Han en Vero delen eerst de boeren pannenkoek die er erg smakeloos uitziet. Gewoon wat pannenkoekenmix gemengd met soepgroenten. Boven op de pannenkoek licht nog een hoopje rauwkost. De gyros pannenkoek was een naturel pannenkoek met daarop een grote berg gyrosvlees. In mijn pannenkoek waren de kersen niet meegebakken, zoals mijn moeder dat vroeg deed, maar ze waren er vanuit de pot boven opgelegd. De pannenkoek was niet eens gaar en de slagroom die ik er bij kreeg was uit een spuitbus. De kersen uit pot waren nog het lekkerste! De V.O.C. was in tegenstelling tot die van de 17e eeuw een regelrechte ramp. Een helemaal niet gare pannenkoek met daarop twee miezerige saté stokjes, satésaus, kroepoek en een hoopje rauwkost. De tweede V.O.C. pannenkoek komt er na een tijdje ook aan en is geen haar beter. Moeizaam vullen wij onze hongerige magen, maar op de meeste borden blijft een hoopje deeg achter. Als de serveerster terug komt en vraagt of het gesmaakt heeft krijgt ze een stortvloed van klachten over zich heen. Han beweert dat hij nog nooit zo'n slechte pannenkoek heeft gegeten. Ik knik instemmend maar verzacht mijn kritiek nog door te zeggen dat de kersen wel lekker waren. Met lood in de schoenen loopt de serveerster naar binnen om het aan de kok te melden. Even later komt ze terug met de rekening. We hoeven maar een V.O.C. pannenkoek te betalen en ook het stokbrood krijgen we gratis. We betalen en verlaten het terras.

Het einde van het kamp is genaderd. Niels start de auto en moe maar voldaan van dit actieve weekend rijden we richting Horn. De reis loopt voorspoedig en een kleine twee uur later zijn we weer thuis.

Nawoord

Toen ik werd gevraagd het op waarheid beruste verslag te schrijven heb ik gezegd dat dit wel lang zou duren... Nu, 33 weken na het kamp, hebben jullie uiteindelijk toch alles kunnen lezen over ons kamp in Kijkduin en omstreken. Ik heb getracht, ook na zoveel weken, alles gedetailleerd te beschrijven. Hierdoor is het ook wat langer dan je van een weekendkamp verslag zou verwachten. In ieder geval bedankt dat jullie het tot de laatste letter hebben gelezen.

** Toch nieuwsgierig? Je kunt er natuurlijk altijd persoonlijk naar vragen. En ik zal het jou dan in geuren en kleuren vertellen.*